

Budapesten. A vágújhelyi négyosztályú reáliskola elvégzése után a budapesti Kereskedelmi akadémiát látogatta és az egyetemen államszámviteli államvizsgát tett. Tanulmányainak befejezése után öt évig a Vágújhelyi Hitelbank titkára és innen szerződtette a Vígszínház, 1896-ban, könyvelőnek. 1899 áprilisában a színház gazdasági főnöke, 1925-ben pedig adminisztratív igazgatója. A színház iránti rajongó szeretete, egyenes, puritán jelleme megbecsülhetetlen értéket jelentett a színészetnek. Gazdasági tevékenységének, ügyes pénzügyi szakértelmének köszönhető, hogy a színjátszás tradícióit őrző Vígszínházat a legnehezebb időkben sem érte semmiféle anyagi megrázkódtatás. Lelkes barátja, atyai jóakarója volt a színészeknek és bár a direktció érdekeit képviselte, tudott áldozatot hozni, anyagi előnyt kivívni a színészek számára is.

(Zólyomi Jenő.)

Wlassics Gyula dr. báró ifj., h. államtitkár és író, Wlassics Gyula báró ny. miniszter, a közigazgatási bíróság és a felsőház elnökének fia, a Nemzeti Színház Nyugdíjintézetének elnöke, a M. Kir. Operaház nyugdíjintézete kormányzó-választmányának tagja, az Orsz. Színészegyesület dísztagja, sz. 1884 november 19-én, Budapesten. Jogi tanulmányait a budapesti m. kir. Pázmány Péter tudományegyetemen végezte s nagyobb külföldi tanulmányút után 1908-ban a m. kir. vallás- és közoktatásügyi minisztérium szolgálatába lépett. Itt rövidesen a művészeti ügyosztályba került s a színművészeti ügyek előadója lesz. Ebben a minőségben gr. Festetics Andor nyugdíjba vonulása után, 1913-ban, a vidéki színészet orsz. felügyelőjévé nevezik ki. Ez állásban nagyvonalú műveltsége, megnyerő modora és a színiügyekben való nagy jártassága folytán hamarosan nagy népszerűsége tesz szert s a vidéki színészet az ő működése alatt, mellyel a Festetics kezdette reorganizálást eredményesen folytatta, leg-

szebb időszakát élte. 1918-ban min. osztálytanácsosként visszatér a minisztérium művészeti ügyosztályába, hogy szerzett tapasztalatait, mint az ügyosztály h. főnöke, értékesítse. A forradalmak után a szociálisták biztosságát liquidálja, 1920-ban miniszteri tanácsossá lép elő s még ez évben kinevezik az állami színházak kormánybiztosává, 1922-ben pedig főigazgatójává. Az állami színházak igazgatását a legnehezebb gazdasági viszonyok közepette vette át s annak dacára, hogy pénzünk értéke épen működése idején napról-napra zuhant, ez intézmények kulturális integritását mindezek dacára átmentette a konszolidáció számára. 1925-ben mint h. államtitkár ismét visszatér a minisztériumba, amikor is a Tankönyvügyi Bizottság elnökévé nevezik ki, mely minőségben az új tantervekhez alkalmazott tankönyvek előkészítését irányítja. 1923 márc. 23-án a Színészegyesület dísztagjává választotta. 1928-ban az Orsz. Közoktatásügyi Tanács tagjává nevezik ki, igazgatósági tagja ezenkívül a P. E. N. Clubnak is, tagja a Szellemi Együttműködés magyar bizottságának. Mint a külföldi irodalmi kapcsolatok kultuszminisztériumi előadója, tevékeny részt vesz a magyar irodalom külföldi megismertetésének munkájában. Mint író az irodalom több ágában jelentős sikereket ért el, önállóan megjelent művei: „Füst”, színmű, (a Nemzeti Színházban színrekerült 1907), „Az én gályám”, (költemények, 1911), „Meduza”, színmű (a Nemzeti Színházban színrekerült 1913), „Háború és színház”, (tanulmány, 1915), „A hatósági művészetápolás feladatai”, (tanulmány, 1917), „A vörös szalón”, (regény, 1918), „Régi fiók”, (költemények, 1927.)

Wodianer Albert báró, sz. 1818 aug. 13-án, Szegeden, — megh. 1898 jun. 17-én, Budapesten. — 1890 jan. havában 100 frtot adományozott az Orsz. Színészegyesület palotájára. — Végrendeletében a Nemzeti Színház nyugdíjintézete részére 2000 frtot hagyott.